

συνεννοήσεις. Ἄλλ' ὁ Ἀλέξιος ἀπέδειξεν εὐχερῶς τὸ ἀνυπόστατον τῶν τοιούτων κατηγοριῶν. Κρίτοι δὲ ἔχων δικαιοσύνην ἀφορμὴς δυσαρρεσκείας κατὰ τῶν σταυροφόρων, διὰ τὰς κακώσεις τὰς ὁποίας ἐπήγοντο διερχόμενοι διὰ τοῦ κράτους, καὶ διὰ τὴν γενομένην παράβασιν τῶν ὄρκων, ὑπέσχετο οὐδὲν ἦττον νὰ συντρέξῃ αὐτοὺς τὸ κατὰ δύναμιν. Παρεκάλεισε μάλιστα ἓνα τῶν πρέσβων μέλλοντι νὰ περάσῃ εἰς τὴν Εὐρώπην, ἵνα δικαιολογήσῃ αὐτὸν παρὰ τῷ πάπα Πασχαλίῳ, καὶ ὁ πρέσβυς γνωρίσας τὴν ἀλήθειαν ἀνέλαβε νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν αἴτησιν. Ἄλλ' ἅμα ἀφίκετο εἰς Ἰταλίαν, παραβάτης γενομένου τῶν λόγων του, ἐπανέλαβεν εἰς τὸν πάπαν τὰς προαναφερθεῖσας κατηγορίας καὶ ἔλαβε παρ' αὐτοῦ ἐπιστολὰς πρὸς ἅπαντας τοὺς γάλλους μεγιστάνας καθαπτομένας πικρῶς τοῦ Ἀλεξίου. Πῶς ἐν τούτοις ἐπολιτεύετο ὁ Ἀλέξιος; Ἀρπίνος ὁ κόμης Αὐαρίκου (Bourges), ἀνὴρ ὀνομαστός ἐπ' ἀνδρεία ἀιχμαλωτευθεὶς ὑπὸ τῶν Τούρκων διετέλει φυλακισμένος ἐν Βαγδατίῳ· ὁ βασιλεὺς πληροφορηθεὶς περὶ τούτου διειμήνυσεν εἰς τὸν σουλτάνον, ὅτι ἐὰν δὲν ἀπολύσῃ τὸν Ἀρπίνον, ἅπαντες οἱ ἔμποροι Τούρκοι οἱ ἐντὸς τοῦ κράτους εὐφρασκόμενοι θέλουσι φυλακισθῆ. Ὄθεν ὁ Ἀρπίνος ἠλευθερώθη, καὶ ὁ Ἀλέξιος φιλοξενήσας τὸν ἄνδρα ἐπὶ τινὰς ἡμέρας εἰς τὴν αὐλήν του παρέπεμψεν ἔπειτα μετὰ πλουσιῶν δώρων εἰς τὴν Γαλίαν. Κορράδος ὁ κοντόσταυλος τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Γερμανίας, ἀιχμάλωτος ὢν τοῦ σουλτάνου τῆς Αἰγύπτου (1), ἀνέκτησεν ὡσαύτως τὴν ἐλευθερίαν διὰ μεσιτείας τοῦ Ἀλεξίου. Ἀλλὰ πρὸς τί νὰ πολλαπλασιασῶμεν τὰς μερικὰς ταύτας ἀποδείξεις, ἐνῶ ἔχομεν μαρτυρίαν γενικὴν ἀνδρὸς αὐτόπτου τῶν πραγμάτων; Ὁ Ἀλβέρτος Ἀκουίνσιος λέγει διαρρηθὴν ὅτι πάντα τὰ περὶ τῶν ἐπιβουλῶν τοῦ Ἀλεξίου ρηθέντα εἶναι καθαρὰ συκοφαντία. «Ἐξ ἐναντίας προστίθῃσιν ὁ χρονογράφος οὗτος, ὁ Ἀλέξιος δὲν ἔπαυσε δίδων εἰς τοὺς σταυροφόρους σωτηρίους συμβουλὰς καὶ ἐπανειλημμένως προέτρειπεν αὐτοὺς νὰ μὴ ἐμπλέκωνται εἰς ὁδοὺς καθ' ὧν δὲν ἔμελλον νὰ συναντήσωσιν εἰμὴ κακουχίαν καὶ θάνατον». Καὶ ὁ Μισῶ δὲ συνεστάλη νὰ ἐπαναλάβῃ ἐπὶ τοῦ προκειμένου τὰς στερεοτύπους περὶ δολιότητος τῶν Ἑλλήνων κατηγορίας, καὶ ὁμολογεῖ ὅτι ἡ ἀπώλεια τῶν τριῶν ἐκείνων στρατῶν ὀφείλεται ἁπλῶς εἰς τὴν ἀπροβλεψίαν τῶν ἰδίων αὐτῶν ἡγεμόνων καὶ εἰς τὴν ἀταξίαν τοῦ πλήθους.

Ὁ Ἀλέξιος λοιπὸν οὔτε προέδιδε τοὺς σταυροφόρους οὔτε ἡμέλει τοῦ καθήκοντος τῆς φιλανθρωπίας πρὸς αὐτοὺς, δὲν ἠδύνατο ὁμῶς καὶ νὰ λησμονήσῃ ὅτι κατὰ παράβασιν τῶν συνθηκῶν καὶ ὄρκων κατεκράτουεν χώρας ἀνηκούσας εἰς αὐτόν, τὸσφ δὲ ὀλιγώτερον ἠδύνατο νὰ λησμονήσῃ τοῦτο ὅσφ ὁ ἡγεμὼν τῆς Ἀντιοχείας Βοημοῦνδος, μὴ ἀρκούμενος εἰς τὴν κατάληψιν τῆς Κιλικίας καὶ τῆς Παμφυλίας, δὲν ἔπαυε κυριεύων πόλεις οὐχὶ πλέον ἀπὸ μωαμεθανῶν ἀλλ' ἀπὸ Ἑλλήνων μελετῶν νὰ ἐκτελέσῃ ἀπὸ τούτου τοῦ μέρους τὸ ἀρχαῖον αὐτοῦ βούλευμα, ἦτοι τὴν κατάλυσιν τοῦ ὅλου ἑλληνικοῦ κράτους, συνεννοούμενος δὲ ἐπὶ τούτῳ μετὰ τῶν Τούρκων. Ὄθεν τῷ 1103 ὁ Ἀλέξιος, βλέπων τὸν κίνδυνον κορυφούμενον, ἔγραψε πρὸς τὸν Βοημοῦνδον ἐπιστολὴν εἰλικρινῆ, δι' ἧς ἀπῆτει τὴν ἀπόδοσιν τῆς τε Ἀντιοχείας καὶ τῶν ἄλλων πόλεων, ὅσαι κατελήφθησαν ὑπ' αὐτοῦ παρὰ τὸ δίκαιον. Ὁ Βοημοῦνδος ἀπεκρίθη ὅτι δὲν εἶναι αὐτὸς αἴτιος τῶν γενομένων ἀλλ' ὁ αὐτοκράτωρ, ὅστις δὲν ἐτήρησε τὴν δοθεῖσαν εἰς τοὺς σταυροφόρους ὑπόσχεσιν τοῦ νὰ ἔλθῃ κατόπιν αὐτῶν μετὰ δυνάμεως πολλῆς. Δὲν θέλομεν ἐπανέλθει ἐνταῦθα εἰς τὸ ἀνωτέρω ἔξετασθὲν ἤδη ζήτημα μέχρι τίνος ὁ Ἀλέξιος ἔξετέλεσεν ἢ δὲν ἔξετέλεσε τὴν εἰρημέ-

(1) Λέγε τὸν χαλίφην τῆς Αἰγύπτου. Σουλτανάτου δὲν ὑπῆρχεν ἔτι τότε ἐν Αἰγύπτῳ.

